

KATE MILFORD

MISTERUL
DIN HANUL
PUNGASILOR

Traducere din limba engleză de Cătălin Georgescu

CORINT JUNIOR

CUPRINS

unu	HANUL PUNCAȘILOR	5
doi	MEDDY	35
trei	PUNCAȘUL	62
patru	EMPORIUMUL	95
cinci	PRIBEACUL ȘI APARIȚIILE	129
șase	TREI HOȚII	160
șapte	TRUCUL NOCTURNULUI	184
opt	PLUM	210
nouă	POVESTEA LUI OCHI ȘI VIDRĂ	236
zece	AJUNUL CRĂCIUNULUI	280
unsprezece	CAPCANE	321
doisprezece	POVESTEA DOMNULUI VINCE	356
treisprezece	ÎNCEȘTĂRI ÎN LUPTĂ	386
paisprezece	ULTIMUL TRANSPORT AL LUI DOC HOLYSTONE	415
cincisprezece	PLECĂRI	434
	CUVÂNTUL AUTORULUI	444

unu HANUL PUNGAȘILOR

Dacă ai de gând să administrezi un hotel într-un oraș de contrabandiști, există două modalități prin care poți face asta: una bună și una proastă.

În primul rând, ar trebui să renunți la obiceiul de a pune prea multe întrebări. Apoi, probabil că nu ar trebui să te ocupi de un întreg hotel dacă vrei bani. Bandiții sunt mereu pe punctul de a se umple de bani dacă găsesc un cumpărător pentru cele opt baxuri de rezerve de stilou care scriu în nuanțe interzise de verde, dar niciodată nu au bani *acum*. Dacă ai de gând să administrezi un hotel pentru contrabandiști, ar trebui să-ți iei un registru contabil mare, dar să-ți asumi că, indiferent ce vei scrie în el, în realitate vei fi plătit în rezerve de stilou. Asta dacă ești norocos. La fel de bine s-ar putea să fii plătit în ceva chiar și mai inutil de atât.

Milo Pine nu se ocupa de administrarea vreunui hotel pentru pungași și contrabandiști, însă părinții lui, da.

De fapt, era un han; un conac imens și dărăpănat, care arăta ca și cum ar fi fost încropit din resturi de la o grămadă de conace diferite, dintr-o mulțime de orașe diferite. Se numea Greenglass House și era așezat pe coasta unui deal care trona deasupra unui estuar cu porturi, un mic district construit jumătate pe țărnișă, jumătate pe niște piloni înșirați ca dinții unui pieptene pe malurile râului Skidwreck. De la apă până la han puteai face fie o călătorie mai lungă, urcând dealul pe jos, fie una scurtă, cu funicularul care urca de la docul privat al hanului pe coasta abruptă a dealului Whilforber. Și, bineînțeles, hanul nu era doar pentru contrabandiști, dar aceștia erau cei care se arătau cel mai des pe acolo, prin urmare așa îl considera Milo.

Milo trăia la Greenglass House încă de când fusese adoptat de Nora și Ben Pine, pe când era doar un bebeluș. Acea era dintotdeauna casa lui. Se obișnuise deja cu oamenii bizari care treceau pe la han, unii dintre ei întorcându-se în fiecare an, ca niște rude îndepărtate care își fac apariția de sărbători și în vacanțe, ca să te ciumească de obraji și apoi să dispară din nou. După doisprezece ani, devenise deja destul de bun în a prezice cine avea să apară și când. Contrabandiștii erau ca găzele sau ca legumele. Aveau anotimpurile lor. De aceea fu atât de ciudat atunci când vechiul și imensul clopot de pe verandă, cel conectat la scripetele care trăgea vagonetul funicularului, începu să sune.

La rândul lui, sunetul vechiului clopot de fier își schimba tonalitatea în funcție de anotimp și de momentul

zilei. Seara aceea, prima din vacanța de iarnă, era geroasă și rece și tocmai începuse să ningă. Clopotul scotea, și el, sunete reci. Sunase ca o înghițitură de aer rece.

Milo își ridică privirea de la măsuța la care tocmai se căznea cu o problemă de matematică. Îi plăcea să scape cât mai repede de teme pentru acasă, astfel încât să se poată bucura de restul vacanței fără să se mai gândească la școală. Se uită spre mama sa, care se lungise pe covorul din fața șemineului și citea.

— Vine cineva? întrebă el, neîncrezător.

Doamna Pine se ridică în picioare, își luă cartea sub braț și, mergând în holul de la intrare, se uită pe fereastra de lângă ușă.

— Cineva vrea să urce. Hai să pornim funicularul.

— Dar noi nu avem niciodată oaspeți în prima săptămână de vacanță, protestă Milo.

Simțea cum în stomac îi crește o vagă senzație de neliniște și încercă să scape de ea. Nu era posibil ca vacanțele să se rateze atât de repede, nu-i așa? Erau abia câteva ore de când coborâse de pe șalupa care îi ducea și-i aducea pe copiii din Quayside de la școală.

— Ei bine, nu, nu foarte des, zise doamna Pine în timp ce-și lega șireturile la bocanci, dar nu pentru că avem o regulă în acest sens. Pur și simplu așa se nimerește de obicei.

— Dar e *vacanță!*

Mama sa ridică din umeri și își luă haina.

— Hai, copile. Fii bărbat. Nu-ți lăsa mama să iasă în frig singură.

Ah, veșnica și atotputernica placă *fii bărbat*. Milo se ridică în picioare nemulțumit, șoptind încetișor „*vacanță vacanță*“ în timp ce se târa spre ea. Abia ce-și terminase temele pentru acasă. Asta ar fi trebuit să însemne că nu mai are responsabilități, cel puțin o vreme.

Clopotul sună din nou. Milo se lasă pradă frustrării, oprindu-se în mijlocul holului încălțat doar cu un bocanc și slobozind un strigăt furios, cu palmele făcute pâlnie la gură.

Doamna Pine așteaptă cu brațele încrucișate ca el să termine.

— Ți-ai vărsat năduful? îl întrebă cu blândețe, în timp ce Milo se strâmbă. Știi că nu e ceva obișnuit, adăugă ea, și mai știi și că nu-ți place atunci când lucrurile nu se întâmplă așa cum te-ai aștepta tu.

Se aplecă să pescuiască din coșul din spatele ușii o lanternă.

— Dar, hei, gândește-te că surprizele nu trebuie să fie neapărat neplăcute.

Faptul că ceea ce spunea ea părea logic nu avu darul de a schimba felul în care se simțea Milo, bineînțeles. Înghiți însă în sec și termină cu îmbrăcatul pentru a ieși afară. Își urmă mama pe verandă și apoi de-a lungul peluzei până la spărtura din zidul întunecat format din mestecenii albi și pinii albastru-vezui care acopereau coasta dealului. Acolo, în inima întunericului, vegetația lăsase locul unei pardoseli de piatră.

Întreaga lui viață, încă de când era mic copil, Milo fusese deranjat peste măsură de schimbările bruște de